

השאלה העיקרית של פרשת אלבין לא נשאלה כלל, והיא:

מדוע נעצר אלבין?

היה איכפת למוקי אלבין, אישהחברה, אישהעסקים, הפוליטיקאי ואישהעיתונות, לפני שזה קרה (?)

אחרי הפרשה של הכאת צלם-העיתונות נכתבו בעיתונים לפתע דברים חמורים. בין השאר הועלו האשמות כוטות גם כלפי השוטרים הטובים רווקא, התרבותיים והאנושיים, היודעים היטב איך מושגות הודאות מפי עצירים, אך שאינם עושים דבר כדי לשים קץ לשיטה אכזרית זו.

עליתי שאלה זו בעבר, ואני מעלה אותה כאן שוב ככל חומרתי, לאור מיקרהו של מיקי אלבין המנוח. החוקרים התנדבו לעבור בשכתיקודש, וחקרו את אלבין חקירה אינטנסיבית ביום הזה, כדי שיוכלו להביא ביום הראשון אל השופט כשבידיהם איזושהי ראיה לכאורה.

הם ידעו, כי במדינת-ישראל חותמים השופטים על אלפי צווי מעצר נכסיבות כאלה. השופטים החותמים על הצווים האלה יודעים היטב כי מטרת המעצר אחת: לאפשר למישטרה לשבור את העציר, כדי שיפלייל את עצמו בהוראה.

אולם גם השופט בנימין כהן לא העלה את השאלה בכל הריסותה כאשר היה עדיין שופט. כאשר יכול היה להשפיע על המערכת.

אילו פסל או צווימעצר כסיונות, תוך חשיפת המגמה המתחבאת מאחוריהם — יתכן שהיה תורם חשובה לחיסול השיטה הברבאריה הזאת.

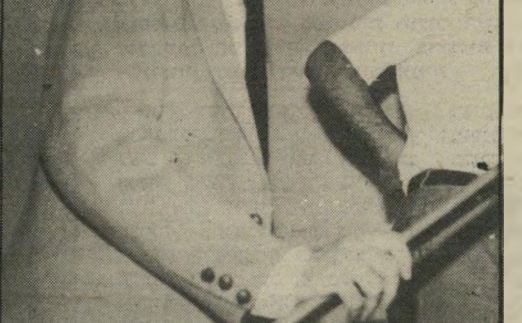
האם טחו עיניהם מראות? האם אטומות אוזניהם מלשמוע את הצעקות? האם קהו חושיהם במהלך עבודתם הקשה?

אני מוכן לעצור גם כאן. יש להפנות אצבע מאשימה אל העיתונות. במשך שנים שתקה העיתונות. חוץ מכמה משוגעים-לרבר, וביניהם אנשי שבעון זה, לא פתח איש מהם את פיו.

מעצר לשם שבידה. מעצר לשם סחיטת הוראה. המישטרה יודעת כי החוקת אדם במעצר היא השיטה הטובה ביותר לשבידתו. אורח רגיל, החי לו חיים שלווים, נקרע לפתע מתוך סביבתו, אם אפשר כחשכת-לילה כשהוא רדום וחסראונים במיוחה, נורק בגסות לכלא מצחין ומכוער, לתוך עולם שנראה לו כגיהנום, בחברת פושעים מופרעים, כשהוא מופקר לאונס הומריסקואלי.

ההלם הנורא הזה — די בו כדי לשבור אדם רגיל, שיחתום על הכל, ולוא רק כדי לצאת מן הגיהנום הזה ולחזור לעולם הנורמלי.

כלפי אורח נוקשה יותר ניתן להפעיל כמעצר לחצים חמורים יותר במינוח הדרוש. אפשר להטביע אותו בצחנה של ליוול — והרי אדם אחד בישראל טען כי הורה ברצח שלא ניצע בשל סיבה זו כלכר. (הוא זוכה — אך לא מסיבה זו.)

מיקי אלבין: ממה היה לפחד?

שהכריחו עצירים לחול על ארבע, לנבוח ככלבים, להכות איש את רעהו, ועוד ועוד. לשמע העונשים שהוטלו עליהם, פרצו השוטרים בצחוק.

מעצר לשם חקירה, כשאין חשש לכריחה או לטיטוש ראיית, או לסיכון הציבור, מנוגד לחלוטין לרוחה של מדינת חוק ודמוקרטיה.

חייב להפלייל את עצמו. הוא גוזר עונש לפני ההרשעה — כלומר, הענשת אדם חף מפשע.

אלמלא שיטה זו, צריך היה לבנות מישטרה מיקצועית, המצוידת במיכשור מודרני, הבקיהא בשיתות-חקירה מתחכמות, המושבת אליה כוח-אדם מעולה. כל זה עולה כסף.

כל ההילולא התיקשורתית סביב מותו הטראגי של מיקי אלבין לא נשאלה השאלה העיקרית: מדוע נעצר אלבין?

מיקי אלבין היה אישעסקים ידוע. התעוררו חשדות חמורים לגבי ניהול עסקיו.

תפקיד המישטרה היה לחקור את החשדות האלה. אחרת היתה מועלת בתפקידה, והיינו כאים אליה בטענות חמורות.

לחקור — בוודאי. אך מדוע לעצור? מדוע בכלל עוצרים חשוד?

על פי ההלכה הנהוגה בכל העולם התרבותי, וגם בישראל (וכביכול), כל אדם הוא חרימפשע עד אשר הוכחה אשמתו.

למשל: אם יש חשש סביר כי יברח. האם היה קיים חשש כזה? אומנם, היו שמועות שאלבין עומד לרדת מן הארץ. אשתו כבר התבססה בלונדון. אלבין עצמו שהה שם.

אך אילו רצה אלבין לברוח, הרי לא היה כלל חוזר לארץ! הוא היה נוהג כחבריושופט, שירד לחו"ל והודיע כי אינו מתכוון לחזור.

אלבין חזר לחקירה. די היה בהחרמת רכבונו, כדי למנוע כל חשש של בריחה.

האם היה קיים חשש שיסכן את שלום הציבור, כמו חשוד באונס, למשל? השאלה עצמה מגוחכת.

האם חששה המישטרה שמא יעלים אלבין מיסמכים או ידיח עדים לעדות-שקר, אם יהיה חופשי?

גם זה מגוחך. אלבין לא היה טיפיש. היה לו זמן די והותר, במשך שבועות וחודשים, כדי להעלים כל מיסמך, להירבר עם כל עד אפשרי, לטשטש כל עיקבות, במידה שזה היה ניתן.

למן הרגע שבו הסתבר לאלבין שהוא עלה על הכוונת של מעבירו לשעבר, הכל-יכול, שאול איינברג, אישעסקים עולמי ואישמיסתורין עולמי, בוודאי היה מודע לאפשרות שעוצמת המישטרה תופעל נגדו. הוא לא היה זקוק להומנה מישטרית כדי לדעת שעליו להתכונן לאישום פלילי. אם רצה לטשטש עיקבות — ואם היה מסוגל לכך — בוודאי עשה זאת מומן.

נשאלת השאלה: לשם מה נעצר? מדוע לא נחקר במשך היום, נשלח הביתה והתבקש לחזור למחרת, להמשיך החקירה?

מישטרה לא מצאה לנכון להסביר נקודה זו. וברור אגב: מטר השמועות, ההדלפות, ההורעות הרישמיות, הראיונות, מסיבות-העיתונאים ומדעור של ראשי המישטרה, עד המפכ"ל ועד ככלל, מהווה פרשה מביכה כשלעצמה.

מישטרה הגונה, במדינה מתוקנת, מדווחת לציבור מיד על מעשיה, מלבד אותם הפרטים שהסודיות נאה להם לצורך המשך החקירה.

כאשר אדם מוצא את מותו כשעת מעצר — ועל אחת כמה וכמה כשה איש-ציבור ידוע — חשוב שהמישטרה תפרסם מיד את כל הפרטים על המעצר, טיב החשדות שהועלו נגדו, והות האנשים שהגישו את הבלגנה, נסיבות מעצרו וחקירתו, ועוד ועוד.

ואילו מיקרה זה גימגמה המישטרה במשך ימים ארוכים, ההליפה גירסות כוזבות וסותרות, הפיצה שמועות ללא-ספור, ורק כעבור שלושה ימים מסרה גירסה רשמית — גם היא חלקית — מפי המפכ"ל ככבודו ובעצמו.

24 שעות לפני כן עדיין סירבה המישטרה להשיב לשאלות המפורטות והענייניות של שבעון זה, שהתייחסו לאותם עניינים עצמם.

מה היה להסתיר? ממה היה לסחד? האם היו רושמים שלושה ימים ולילות כדי להכין גירסה מוסכמת?

וגם גירסה זו שותקת לגבי הנקודה האחת, העיקרית והמכרעת: מדוע נעצר מיקי אלבין?

העדר תשובה אחרת, אספק אני את התשובה, הידועה לכולנו.

מיקי אלבין נעצר כדי לשבור אותו ולהביאו להודות במעשים שיוחסו לו.

מבחינה זו לא הפלה מיקי אלבין לרעה. העובדה שמולו התייצב אחד האנשים החזקים ביותר במדינת-ישראל, אדם שיש לו אלפי קשרים גלויים ונסתרים עם גדולי המדינה, לא גרמה לכך שיתייחסו אליו אחרת מאשר לחיים ונקלביץ' או למשה אבוטבול.

לגבי כולם יש למישטרה שיטה אחת. כמעט ואמרת: שיטה אחת ויחידה.

אם מתעורר חשד כלפי מישהו, עוצרים אותו.